

ВЪ ТРАМВАЯ

На трамвайната спирка, между другитѣ пѣтници, бѣ и една млада госпожа съ седемъ годишната си дѣщеря. Тя чакаше съ нетърпение трамвая, защото трѣбваше да се качатъ на първия сутрененъ влакъ за Банки.

— Ако закѣснѣемъ, ще трѣбва да чакаме на гарата другия влакъ цѣли два часа, — безпокоеше се майката.

— Много съмъ гладна, мамичко, — обади се момиченцето, като премѣташе отъ едната си ржка въ другата една петолевка.

— Отъ бързане не можахме и да закусимъ, но нали татко ти даде пари. Ще си купишъ, каквото искашъ за закуска, — каза майката.

Трамваятъ се зададе.

— Топли банички-и-и! — разнесе се гласъ отъ близката улица.

— Геврекчи, геврекчи! — звика момиченцето, като даваше съ ржка знакъ на геврекчията да дойде.

Той забърза къмъ трамвайната спирка. Но трамваятъ го изпревари. Пѣтниците почнаха да се качватъ. Погледътъ на момиченцето не се откъсваше отъ геврекчията. То разчиташе, че

ще може да си купи закуска презъ прозореца, но не успѣ.

Майката и момиченцето седнаха въ трамвая на една пейка. На сѣщия редъ бѣ седналъ до прозореца единъ старъ, изнемошѣлъ и съ износени дрехи човѣкъ. Трамваятъ потегли.

— Билети, моля! — извика кондукторътъ, и пѣтниците почнаха да бъркатъ изъ джебоветъ си. Скоро той стигна до стареца и го покани: — билетъ, дѣдо!

Треперливитѣ рѣце на дѣдото почнаха да се ровятъ изъ джебоветъ му припрѣно, но напраздно. Той погледна кондуктора умолително и съ стѣснение промълви:

— Нѣмамъ пари, синко!

— На следната спирка ще слѣзешъ, — каза отсѣчено кондукторътъ. Безъ билетъ не може. Ще ме глобятъ.

— Като не може, ще слѣза, ами какъ ще стигна пеша чакъ въ Княжево! — продума загрижено старецътъ и въздѣхна.

Настѣпи мѣчителна тишина. Въ нея неочаквано прозвѣнтѣ гласътъ на момиченцето: